ជីវិតរបស់ប៊ីយ៉ុង
BION

* – គាត់ត្រូវជាសាវ័ករបស់តេអូហ្វាស្រ្ត ដែលបានបន្តកិច្ចការពីអារីសតូត នៅក្នុងសាលាប៉េរីប៉ាតេទីក, នៅក្នុងអូឡាំព្យ៉ាដទី១១៤ ។

❑

ទស្សនវិទូប៊ីយ៉ុងបានធ្វើការសិក្សាអស់រយៈពេលវេលាដ៏យូរ នៅក្នុងបណ្ឌិតសភាដែលជាមរតកវប្បធ៌មរបស់ប្លាតុង ។ សាលានេះបានធ្វើឲ្យគាត់ទាស់ចិត្តជាខ្លាំង ។ គាត់មាក់ងាយពួកអ្នកស្វែងរកបុណ្យសក្តិនិងកិត្តិយសនៅទីនោះ... ម៉្លោះហើយគាត់តែងធ្វើការចំអកដល់ពួកអ្នកទាំងនេះជារៀងរាល់ថ្ងៃ ។ ថ្ងៃមួយ, គាត់ក៏បានចាកចេញពីសាលានេះតែម្តង ។ គាត់បានយកជាប់ជាមួយនឹងខ្លួននូវអាវម៉ង់តូមួយ, ដំបងមួយនិងថង់យាមមួយហើយក៏បានសម្រេចទៅចូលក្នុងបក្សសីនីកវិញ ។ ក៏ប៉ុន្តែនៅទីនោះក៏គាត់មិនបានសមប្រកបមួយនឹងនរណាដែរ ... ។ នៅក្នុងសាលាថ្មីដ៏តឹងរ៉ឹងនេះ, គាត់បានប្រលោមជីវភាពរស់នៅរបស់គាត់ដោយយកទ្រឹស្តីរបស់តេអូឌរដែលត្រូវជាសាវ័ករបស់អារីសទីព នៃសាលាសីរេណាអ៊ីកមកអនុវត្តបន្ធូរបន្ថយសភាពល្វីងជូរចត់ ។ នៅទីបំផុតគាត់ក៏បានស្វែងទៅសិក្សានៅក្រោមការដឹកនាំរបស់តេអូហ្វាស្រ្ត ។

ប៊ីយ៉ុងមានបញ្ញាឈ្លាសវៃពន់ពេកណាស់, គាត់ជាអ្នកប៉ិនប្រសប់ខាងដោះស្រាយបញ្ហាចំណោទគ្រប់យ៉ាង ។ គាត់ពូកែខាងសរសេរកំណាព្យ ហើយនិងលេងភ្លេង, ហើយមានទេព្យកោសល្យដ៏កម្រកបានខាងផ្នែកវិជ្ជារេខាគណិត។ គាត់ចូលចិត្តបរិភោគម្ហូបឆ្ងាញ់ ហើយមានជីវភាពរស់នៅលង់ខ្លួនយ៉ាងជ្រៅទៅក្នុងអំពើអបាយមុខ ។ គាត់មិនដែលសំណាក់នៅទីកន្លែងណាមួយបានយូរអង្វែងទេ, គាត់ច្រើនតែដើរផ្សងពីភូមិមួយទៅភូមិមួយព្រមទាំងបានចូលទៅរួមនៅគ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់ណាដែលមានពិធីរជប់លាង ។ នៅទីនោះ, គាត់មានភារកិច្ចធ្វើឲ្យអ្នកផងសើចសប្បាយ និងធ្វើឲ្យពួកគេស្ងើចសរសើរអំពីបញ្ញាញាណវាងវៃរបស់គាត់ ។ ដោយគាត់មាននិស្ស័យគួរឲ្យគេចូលចិត្ត...មនុស្សម្នាក់ៗតែងតែមានការត្រេកត្រអាលក្នុងការស្តាប់ពាក្យសំដីរបស់គាត់ ហើយតែងប្រុងប្រៀប

ផ្តល់អាហារភោក្តាដល់គាត់ជានិច្ចជាកាល ។

ថ្ងៃមួយ, ប៊ីយ៉ុងបានដឹងថាមានមនុស្សដែលជាសត្រូវរបស់គាត់បានទៅទូលស្តេចអង់ទីគ្គោនុស្សអំពីដើមកំណើតដ៏ថោកទាបរបស់គាត់ ។ គាត់មិនបានយកចិត្តទុកដាក់អំពីរឿងនេះទេ... មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះគាត់មានឫកពារហាក់ដូចជាមិនបានដឹងមិនបានឮពីអ្វីទាំងអស់ ។ ស្តេចអង់ទីគ្គោនុស្សក៏បានបញ្ជូនមនុស្សឲ្យទៅកោះហៅប៊ីយ៉ុងឲ្យមកចូលគាល់ ដោយនឹកស្មានថាមានឱកាសធ្វើឲ្យជននេះបានទទួលសេចក្តីអាមាស់ ។ នៅពេលដែលប៊ីយ៉ុងមកដល់ ស្តេចក៏មានបន្ទូលថា ៖

– តើឯងអធិប្បាយប្រាប់អញបន្តិចមើល, ឯងឈ្មោះអី ? មកពីស្រុកណា ? តើដើមកំណើតរបស់ឯងមានលក្ខណៈយ៉ាងដូចម្តេចខ្លះដែរ ? តើឪពុកម្តាយរបស់ឯងបានប្រកបមុខរបរអ្វីខ្លះ ?

ប៊ីយ៉ុងពុំមានសេចក្តីភ្ញាក់ផ្អើលសោះឡើយនៅក្នុងរឿងសំនួរនេះ ។

– ឪពុករបស់ខ្ញុំ, គាត់ពោល, បានត្រូវលោះពីឋានៈខ្ញុំកញ្ជះគេ, រួចបន្ទាប់មកគាត់បានប្រកបជីវភាពលក់ខ្លាញ់និងបើរប្រៃ ។ ខ្ញុំមិនបានដឹងថាគាត់មានរូបរាងស្អាតបាតឬក៏អាក្រក់អាក្រីបែបណាទេកាលពីដើម, ពីព្រោះមុខមាត់របស់គាត់បានត្រូវកំពៀចវៀចវ៉ច ដោយសារតែចៅហ្វាយនាយរបស់គាត់បានវាយដំច្រំផាក់ ។ គាត់មានសញ្ជាតិជាស៊ីត ហើយមានដើមកំណើតនៅមាត់សមុទ្របូរីសត្តែន ។ គាត់បានជួបម្តាយខ្ញុំនៅទីកន្លែងសាធារណៈមួយ ...។ គឺនៅទីនោះហើយដែលអ្នកទាំងពីរបានរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ជាមួយគ្នា ។ នៅទីបញ្ចប់, ខ្ញុំពុំបានដឹងថាឪពុកខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តអំពើឧក្រិដ្ឋអ្វីមួយទេ... ដែលជាហេតុបណ្តាលឲ្យគេយកគាត់ទៅលក់ជាមួយនឹងប្រពន្ធកូនទាំងអស់គ្នា ។ ខ្ញុំនៅចាំថាកាលនោះខ្ញុំជាកុមារម្នាក់មានរូបរាងស្រស់ស្អាតបាត ហើយវាគ្មិនម្នាក់ក៏បានទិញយករូបខ្ញុំទៅ... គាត់នេះបានទុកសម្បត្តិទ្រព្យឲ្យខ្ញុំទាំងអស់មុននឹងគាត់ស្លាប់ទៅ ។ ខ្ញុំក៏បានហែកសំបុត្រផ្ទេរមរតករបស់គាត់ចោលទៅក្នុងភ្លើងទាំងអស់... ហើយបានថយមករស់នៅទីក្រុងអាត្តែន...ដែលនៅទីនោះខ្ញុំបានខំប្រឹងរៀនសូត្រអំពីទស្សនវិជ្ជា ។ ក្នុងពេលនេះ, អ្នកឯងបានដឹងច្បាស់ប្រាកដរួចហើយអំពីឈ្មោះខ្ញុំ, ប្រទេសរបស់ខ្ញុំ, ឪពុករបស់ខ្ញុំ, ហើយនិងអំពីដើមកំណើតរបស់ខ្ញុំ ទាំងមូល... គឺដឹងប្រហែលតែនឹងខ្ញុំដែរ ។ រឿងដែលខ្ញុំមានសម័ត្ថភាពដឹងពីខ្លួនឯងមានតែប៉ុណ្ណោះទេ ។ ពែរសេហើយនិងហ៊្វីឡូនីដ ...ក៏មិនបាច់ខាតពេលធ្វើការថែមថយឲ្យអ្នកបានសប្បាយចិត្តនោះផងដែរ ។

សម័យថ្ងៃមួយគេបានសួរទៅប៊ីយ៉ុងថា តើមនុស្សប្រភេទណាដែលមានសេចក្តីទុក្ខវេទនារលើសអំពីអ្នកផង ។

– គឺ, គាត់ពោលឆ្លើយតបវិញ, ជនដែលមានគោលប្រាថ្នាដ៏ខ្លាំងក្លាជាទីបំផុត រស់នៅឲ្យបានសប្បាយ ក្នុងជីវិតមួយដ៏សុខស្រួលគ្មានផលរមាស់អ្វីទាំងអស់ ។

គាត់បានពោលថាជរាភាពជាកំពង់ផែនៃសេចក្ដីទុក្ខលំបាក, គឺនៅទីនោះហើយ ដែលរឿងអភ័ព្វចេះតែធ្លាក់មកដល់ផ្ទួនៗគ្នា ។ គេត្រូវរាប់ឆ្នាំនៃជីវិតរបស់គេ តែចំពោះខែឆ្នាំណាដែលទាក់ទងនឹងសេចក្ដីរុងរឿងដែលគេបានកសាងនៅលើពិភពលោកនេះ ។ សោភ័ណភាពជារបស់មួយឯករាជ្យពីខ្លួនយើង ...ពោលជាអ្វីៗដែលមិនទាក់ទងជាមួយខ្លួនយើងទេ, ចំណែកទ្រព្យសម្បត្តិវិញគឺជាចំណោងល័ក្ខណ្ឌចាំបាច់សម្រាប់កិច្ចការធំៗទាំងអស់... ដោយហេតុថាបើឥតទ្រព្យសម្បត្តិហើយ គ្មាននរណាធ្វើអ្វីកើតទេ បើទោះជាគេមានទេពកោសល្យយ៉ាងណាក៏ដោយ ។

ថ្ងៃមួយ, គាត់បានជួបប្រទះយុវជនម្នាក់ដែលបានចាយវាយបំផ្លិចបំផ្លាញទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួនអស់រលីង ។ គាត់ក៏បានពោលទៅកាន់យុវជនម្នាក់នេះថា ៖ « ព្រះធរណីបានស្រូបយកជនឈ្មោះអម់ហ្វីយ៉ារ៉ូស ...ចំណែករូបឯងវិញ, ឯងបានស្រូបលេបព្រះធរណីយកទៅបាត់ ! » ។

ជនសង្ការម្នាក់ដែលមានសំដីខ្លស់និងបុកពារក្រអឺតក្រទម បានពោលប្រាប់គាត់ថា ខ្លួនគេមានគោលបំណងសុំឲ្យគាត់បំពេញកិច្ចការអ្វីមួយ ៖ « អញនឹងធ្វើអ្វីៗទាំងអស់តាមគោលប្រាថ្នារបស់ឯង, ប៉ុន្ដែពោលតបវិញ, ឲ្យតែឯងបញ្ជូនមនុស្សមកប្រាប់អញថាតើឯងចង់បានអ្វី... ប៉ុន្ដែចូរឯងកុំមកដោយខ្លួនឯងឲ្យសោះ » ។

នៅក្នុងពេលមួយទៀត, គាត់បានបិតនៅក្នុងនាវាមួយនៅចំកណ្ដាលចំណោមពួកក្រុមចោរ ។ នាវានោះក៏ត្រូវចាប់បានដោយកងរក្សាសមុទ្រ ។ ពួកជនទុច្ចរិតក៏និយាយកាន់គ្នាទៅវិញទៅមកថា ៖ « ពួកយើងដល់ថ្ងៃអន្សារហើយ ...បើកាលណាមានគេស្គាល់រូបយើង » ។ « ចំណែកខ្ញុំវិញ, ប៉ុន្ដែពោល, ខ្លួនខ្ញុំមកដល់ថ្ងៃអន្សារហើយ បើកាលណាពុំមានគេស្គាល់រូបខ្ញុំទេ » ។

❑

*– ថ្ងៃមួយ, គាត់ឃើញជនច្រណែនគេម្នាក់ដើរសរសៀរមកក្នុងសភាពអាការៈក្រៀមក្រមពន់ប្រមាន ។ « តើមានរឿងអភ័ព្វអ្វីកើតឡើងដល់រូបឯង, គាត់ពោលទៅកាន់ជននេះ , ឬមួយក៏មានរឿងសប្បាយមួយ ដែលធ្លាក់ទៅលើរូបអ្នកដទៃ ? » ។

*– នៅពេលដែលគាត់ឃើញជនកំណាញ់ក្រៀតម្រាម្នាក់ដើរមកដល់, គាត់ពោលថា ៖ « ឯងមិនមែនជាម្ចាស់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ឯងនោះទេ ...គឺទ្រព្យសម្បត្តិ

របស់ឯងទៅវិញទេ ដែលជាចៅហ្វាយម្ចាស់របស់ឯង » ។

*- គាត់តែងពោលថា ជនកំណាញ់យកចិត្តទុកដាក់នឹងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួនខ្លាំងណាស់ ...ធ្វើដូចជាទ្រព្យសម្បត្តិនេះជាកម្មសិទ្ធរបស់ខ្លួនពិតមែន ។ ...ក៏ប៉ុន្តែក្នុងការចាយវាយវិញ គេមានការភ័យខ្លាចតក់ស្លុតហាក់ដូចជាទ្រព្យសម្បត្តិនេះជារបស់អ្នកដទៃ ។

*- គាត់យល់ថា សេចក្តីទុក្ខដ៏ធំបំផុត គឺការមិនចេះអត់ទ្រាំនឹងសេចក្តីទុក្ខ ។

*- គេមិនត្រូវដាក់ទោសអំពីជរាភាពទៅលើរូបនរណាម្នាក់ឡើយ (កុំឲ្យមើលងាយមនុស្សចាស់) ...ពីព្រោះជាសភាពការណ៍មួយ ដែលមនុស្សម្នាក់ៗតែងចង់បាន ។

*- សូវឲ្យបាត់បង់ទ្រព្យសម្បត្តិខ្លួនធ្លាក់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃអ្នកដទៃទៅចុះ... ពីព្រោះមនុស្សយើងអាចរស់នៅសប្បាយ ថ្វីបើត្រូវថមថយទ្រព្យរបស់ខ្លួន ។ ចំណែកជនដែលរស់នៅដោយមានចំណង់ចង់បានរបស់គេវិញ ...តែងមានសេចក្តីអផ្សុខ្លាំងណាស់ គ្មានឱសថដោះស្រាយទេ ។

*- ពេលខ្លះសេចក្តីក្លាហានហួសព្រំដែនវាសមរម្យនឹងយុវវ័យ ...ក៏ប៉ុន្តែមនុស្សយើងកាលណាចូលដល់វ័យចាស់ជរាហើយ គួរតែធ្វើអ្វីដោយប្រយ័ត្នប្រយែង ។

* - កាលណាគេមានឱកាសបង្កើតបានមិត្តភ័ក្តិរួចហើយ គេគួររក្សាមិត្តភ័ក្តទាំងនេះតទៅទៀតនៅក្នុងសភាពដដែលដូចដើម ...ទោះជាអ្នកទាំងនេះ មាន-ចារឹកលក្ខណៈយ៉ាងណាក៏ដោយ, ចៀសវាងកុំឲ្យគេចោទថាយើងបានសេពគប់ជាមួយនឹងចោរ ...ឬក៏ថាយើងបានផ្តាច់មេត្រីភាពជាមួយនឹងមនុស្សល្អបរិសុទ្ធ ។

*- គាត់បានប្រាប់មិត្តភ័ក្តិទាំងអស់ឲ្យបានដឹងថា សញ្ញានៃការចម្រុងចម្រើនលូតលាស់ខាងផ្នែកទស្សនវិជ្ជាដល់កំពូល គឺនៅពេលដែលយើងគ្មានការរំភើបញាប់ញ័រដល់តិចតួច.. បើទោះជាអ្នកក្រៅនិយាយប្រមាថកាតទៀនយើងក្តី ឬក៏សរសើររូបយើងក្តី ។

*- គាត់បានពោលថា ការប្រុងប្រយ័ត្នមានលក្ខណៈខ្ពង់ខ្ពស់ជាងសីលធ៌មដទៃទៀតទាំងអស់...ក៏ដូចជាចក្ខុប្បសាទដែលមានលក្ខណៈខ្ពង់ខ្ពស់ជាងវិញ្ញាណដទៃទៀតទាំងអស់ដែរ ។

*- អំពើអសិលធ៌មពុំមែនជាមិត្តភ័ក្តិល្អ ក្នុងការរួបរួមដំណើរជាមួយនឹងសម្បជញ្ញៈនោះទេ, គឺដោយហេតុថាជាការលំបាកណាស់ចំពោះមនុស្សម្នាក់ៗក្នុងការហ៊ាននិយាយស្តីឲ្យបានពេញមាត់ បើកាលណាសម្បជញ្ញៈរបស់គេបានស្តីបន្ទោសអំពីរឿងអ្វីមួយហើយ... ម៉្លោះហើយជននោះតែងយល់ថា មានព្រះឬទេព្តា

ណាមួយកំពុងអាក់អន់ចិត្តនឹងរូបគេនៅក្នុងរឿងនេះ ។

*- ផ្លូវដែលនាំចូលទៅឋាននរកជាផ្លូវងាយស្រួលពេកណាស់... ពីព្រោះគេចំណាំតែដើរចូលទៅដោយបិទភ្នែក ។

*- ជនណាដែលធ្វើការសិក្សាឡើងទៅមិនដល់កម្រិតទស្សនវិជ្ជា...ហើយឱបក្រសោបបានត្រឹមតែវិទ្យាសាស្ត្រដទៃទៀតរបស់មនុស្សជាតិ ក៏ប្រៀបធៀបបានទៅនឹងក្រុមបុរសដែលតាមស្នេហាស្មោះស្ម័គ្រជាមួយអ្នកស្រីប៉េណេឡូប គឺពួកគេបានត្រឹមតែរួមរស់ជាមួយនឹងឈ្នួលស្រីបម្រើ ...ក៏ប៉ុន្តែមិនបានទៅរួមរស់ភ្លក្សរសជាតិជាមួយនឹងម្ចាស់ផ្ទះនោះឡើយ ។

*- ថ្ងៃមួយ, នៅពេលដែលប៊ីយ៉ុងបិតនៅស្រុករ៉ូដ , គាត់បានឃើញពួកអ្នកស្រុកអាត្មែនដែលមករស់នៅក្នុងកោះនេះគិតតែពីរៀនវិជ្ជាខាងផ្នែកវោហាសាស្ត្រ គឺពោលវាចាឲ្យបានសមពិរោះដូចនៅក្នុងសិល្បៈល្ខោន ...។ គាត់ក៏បានចាប់ផ្តើមបង្រៀនពីទស្សនវិជ្ជា ។ នៅពេលដែលគេស្តីបន្ទោសឲ្យគាត់ថាហេតុអ្វីបានជាគាត់មិនធ្វើដូចជាអ្នកដទៃ, គាត់បានឆ្លើយតបវិញដូច្នេះថា ៖ « អញបានយកម្សៅសាលីមកជាប់នឹងខ្លួន ... ហេតុអ្វីបានជាឯងចង់ឲ្យអញលក់ម្សៅដំបែរទៅវិញ ? ។

*- នៅពេលដែលគេរៀបរាប់អាណិតអាសូរអំពីសេចក្តីទុក្ខវេទនារបស់ក្រុមនារីឋានប្រេតដាណៃយ៉ាដ ដែលមានកាតព្វកិច្ចយកកញ្ជើធ្លុះទៅដងទឹកមិនចេះចប់មិនចេះហើយ, គាត់ក៏បានពោលតបថា ៖ « ខ្ញុំយល់ដូច្នេះទៅវិញទេថា ...បើសិនជាពួកនាងដួសទឹកជាមួយនឹងកញ្ជើដែលមិនធ្លុះវិញ ...ពួកនាងរិតតែគួរឲ្យអាណិតថែមលើសពីនេះទៅទៀត » ។

❏

នៅទីបំផុត, បន្ទាប់ពីបានរស់នៅក្នុងជីវភាពមួយដែលមានមូលដ្ឋាននៅក្នុងអំពើឧក្រិដ្ឋ, គាត់ក៏បានធ្លាក់ឈឺរ៉ាំរ៉ៃជាយូរខែថ្ងៃនៅស្រុកចាល់ស៊ី ។ ដោយគាត់ជាជនម្នាក់ក្រីក្រជាបំផុត, គ្មានសោហ៊ុយដើម្បីចាយវាយទៅលើមនុស្សសម្រាប់ថែទាំព្យាបាលរូបគាត់... ស្តេចអង់ទីគ្នោនុស្សក៏បានបញ្ជូនឈ្នួលបម្រើពីរនាក់ទៅជួយមើលគាត់ ព្រមទាំងបានប្រទានអំណោយនូវកៅអីមួយផងជូនគាត់, ដើម្បីស្រណុកតាមឃ្លាំមើលគាត់នៅពេលណាដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ ។

គេបាននិយាយថាប៊ីយ៉ុង, នៅពេលកើតជម្ងឺរ៉ាំរ៉ៃនេះ, មានការស្តាយក្រោយជាខ្លាំង ដោយគាត់ធ្លាប់បានប្រមាថព្រះនិងទេព្តា។ គាត់ក៏បានបន់ស្រន់ព្រះឥន្ទ, ព្រះព្រហ្មនិងទេព្តាដើម្បីជួយរូបគាត់ឲ្យបានចាកចេញពីសភាពវេទនារខ្លោចផ្សារបែ-

បនេះ ។ គាត់បានសុខចិត្តទៅហិតក្លិនសាច់ខ្មោចដែលគេបានថ្វាយជាសក្ការៈបូជាដល់ទេព្តា ៖ គាត់បានធ្វើសេចក្តីសារភាពអំពីបទឧក្រិដ្ឋរបស់គាត់...ព្រមទាំងមានការវង្វេងវង្វាន់រហូតដល់ប្រគល់ខ្លួនគាត់ទៅឲ្យស្រីមេធ្មប់ដាក់អំពើម្នាក់។ គាត់បានហុចក និងដៃរបស់គាត់ទៅឲ្យស្រីមេធ្មប់នេះ ចងខ្សែគាថាដាក់មន្តស្នេហ៍។ គាត់បានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងជំនឿដ៏មហាស្ចារ្យ ...គឺគាត់បានតែងតាំងទ្វាររបស់គាត់នូវកម្រងផ្ការផ្សេងៗ ...ហើយសុខចិត្តធ្វើអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដើម្បីរក្សាជីវិតរបស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែ ការខំប្រឹងប្រែងអស់ទាំងនេះជាការឥតអំពើ ។ ជនកំសត់ឈ្មោះប៊ីយ៉ុងក៏បានទទួលមរណភាពទៅ នៅក្នុងការស្រែកដង្ហោយឈឺចាប់វេទនាយ៉ាងខ្លាំងដែលបណ្តាលមកពីអបាយមុខដែលគាត់បានប្រព្រឹត្តពីក្នុងអតីតកាល ។៚

❑ ❑

❑